

— Сега, Марійке, казѣ, ный ще залѣгнемъ да довършимъ пѣтуваніето си. Искашъ ли да тя заведе на Ормо?

— Ный ще излѣземъ наедно отъ коріѣжѣ, отговори тя, и когато ще видимъ кадѣ смы, ще си идемъ всякій отъ своіѣ странѣ.

Германъ не каза нищо. Той бѣ докаченъ отъ това чи младата дѣвойка не му искаше да ѣѣ заведе на Ормо, а не забѣлѣжваше чи той бѣше ѣ го предложилъ съ единъ тонъ който предизвикваше едно отказваніе.

Единъ дѣрводѣлецъ, който срѣщнаха подирѣ като направиха до двѣсте крачки, ги оправи въ добрійтъ пѣтъ и имъ казѣ чи, слѣдъ като минатъ голѣмѣжѣ ливадѣ, стига да ся упѣтятъ, единътъ направо, другата на лѣво, и ще си иде всякій на мѣстото си. Тѣзи мѣста бѣха, впрочемъ, толкозъ близу едно до друго щото отъ Ормо ся гледаха твърдѣ добрѣ кѣщитѣ на Фуршь, и обратно.

Слѣдъ това, като поблагодариха на дѣрводѣлецътъ и го заминаха, послѣднійтъ този ги повикна пакъ за да ги попыта да ли не сѣ загубили нѣкой конѣ.

— Азъ намѣрихъ, имъ казѣ, единѣ хубавѣ си-вѣ кобылѣ въ дворѣтъ си, гдѣто не е чудно да ѣѣ е принудилъ вѣлкътъ да потърси прибѣжище. Кучетата ми излаяха нощеска, а на сѣмнуваніе